

Să-L cunoști și să te cunoști (XI): Voi sunteți o scrisoare trimisă de Cristos

Raporturile noastre cu Dumnezeu în rugăciune sunt intim legate de ansamblul acțiunilor noastre cotidiene. Isus a semnalat-o în predicarea Sa, iar sfântul Josemaría o amintea mereu.

21.08.2021

La sfârșitul anilor 50, sfântul Paul scrie o scrisoare creștinilor din

Corint. Apostolul este conștient că, în această comunitate, unii nu-l cunosc și că alții scorneau minciuni pe seama lui, discreditându-l. De aceea, în textul său, el expune caracteristicile purtătorilor Evangheliei lui Isus. Noi mai știm că, pentru același motiv, el promisese că va reveni curând să-i vadă, neputând s-o facă până atunci. În acest context noi citim una dintre cele mai frumoase fraze ale scrierilor sale. Paul se întreabă, retoric, dacă i-ar trebui o scrisoare de recomandare pentru ca această comunitate să-l cunoască mai bine și să-și câștige astfel stima. Plin de încredere în acțiunea lui Dumnezeu în inimile tuturor, el răspunde că adevărata sa scrisoare de recomandare este, desigur, inima fiecăruia dintre creștinii din Corint. El adaugă că Spiritul Sfânt însuși scrie această scrisoare prin intermediul a ceea ce le-a transmis sfântul Paul: „Căci este

evident că voi sunteți scrisoarea lui Cristos” (2 Cor,3,3).

Cum devenim noi această „scrisoare a lui Cristos?” Cum va putea Dumnezeu să ne transforme încetul cu încetul? „Iar noi toți care, cu fața descoperită, privim ca într-o oglindă gloria Domnului, suntem schimbați în același chip al Lui tot mai glorios așa cum dă Duhul Domnului” (2 Cor 3,18). Aceste cuvinte pun în lumină metoda Duhului Sfânt pentru a realiza opera Sa în noi. Este vorba de a ne face în mod glorios asemenea lui Cristos, progresiv, contând pe timp: astfel este dinamica vieții spirituale.

Să vrem aceleași lucruri ca Isus

Înțelegem bine că una din cele mai mari griji ale lui Isus a fost ca rugăciunea noastră, mijloc privilegiat de a ne cultiva raporturile cu

Dumnezeu, să nu fie un simplu element izolat printre multe alte sarcini, fără destulă energie pentru a ne transforma viața. De aceea, pentru a insista asupra necesității unirii rugăciunii cu transformarea vieții noastre, Cristos a afirmat pe Munte: „Nu zicându-mi: «Doamne, Doamne!» veți intra în împărăția lui Cristos, ci făcând voința Tatălui meu care este în Ceruri. Mulți îmi vor spune în ziua aceea: «Doamne! Doamne! Oare nu în numele tău am profetit și nu în numele tău am alungat diavoli și nu în numele tău am făcut atâtea minuni?» Atunci le voi declara: «Niciodată nu v-am cunoscut» [...]” (Mt 7,21-23). Cuvinte dure, căci nu este suficient numai să-l fi urmat, nici să fi făcut lucruri mari în numele său. Este vorba de ceva mult mai profund: să te conformezi voinței lui Dumnezeu.

Nu este prea greu să înțelegem aceste vorbe ale Domnului. Dacă

rugăciunea este o cale, manifestarea unei relații bazată pe prietenie, ea trebuie să respecte trăsăturile caracteristice unei afecțiuni de această specie. Clasicii repetă că prietenii, *idem velle, idem nolle*, iubesc și resping aceleași lucruri. Rugăciunea ne schimbă viața, pentru că ea ne permite să fim în armonie cu dorințele inimii lui Cristos, să vibrăm cu zelul Său pentru suflete, să căutăm cu entuziasm ceea ce place Tatălui nostru din cer. Dacă s-ar întâmpla altfel, dacă rugăciunea nu ne-ar conduce la glorioasa asemănare despre care vorbește sfântul Paul, ea ar putea deveni, fără știrea noastră, un fel de auto-terapie în vederea asigurării păcii sufletului nostru sau să ne garanteze spații de solitudine. În acest caz, chiar dacă aceste obiective sunt în sine pozitive, rugăciunea nu ar umple funcția sa principală, să știe a fi calea unei relații autentice de prietenie cu

Cristos, chemată să ne transforme viața.

Această importantă învățătură a lui Isus ne oferă o pistă pentru a determina starea rugăciunii noastre. Criteriul nu va mai fi sentimentul, nici gustul spiritual pe care le putem încerca în momentele noastre de rugăciune; nu mai mult decât numărul de hotărâri pe care suntem capabili să le luăm; nici chiar gradul de concentrare pe care l-am atins. În revanșă, rugăciunea va putea fi evaluată după modul în care se trece peste incoerența existentă între ceea ce credem și ceea ce, *de facto*, noi trăim.

O identificare ce se face în timp

Să rămânem cu sfântul Paul, care a primit harul de a-l întâlni pe Cristos înviat, pe drumul spre Damasc. În alte texte, el pune în evidență cum

primii creștini erau conștienți că finalitatea rugăciunii nu este altceva decât identificare cu Cristos. De exemplu, el îi îndemna pe creștinii din Filip să aibă „acea atitudine care este în Cristos Isus” (Filip 2,5); sau le afirma cu toată simplitatea Corintenilor că „noi avem gândirea lui Cristos” (1 Cor 2,16). Dar, să ai aceleași atitudini și aceeași gândire ca Fiul lui Dumnezeu este ceva ce noi nu putem atinge numai prin forțele noastre; sau prin aplicarea unei tehnici de ucenicie. Sigur, este rezultatul luptei personale pentru a face binele cum l-ar face Isus, dar într-o experiență de comuniune, cea care caracterizează iubirea de prietenie; astfel, prin har, Îi permitem lui Cristos să ne transforme cu totul după voința Sa.

Cu cât efectul propriu al unei relații de prietenie este progresiv, în acest caz, identificarea noastră cu Cristos, fructul rugăciunii, se înscrie în timp.

De aceea, sfântul Josemaría amintea că Dumnezeu conduce sufletele pe un plan înclinat, lucrându-le încetul cu încetul inima și acordându-le dorința și energia necesară pentru a răspunde din ce în ce mai bine iubirii Sale. „În acest asalt de iubire, noi nu trebuie să ne întristăm de căderi, chiar de căderi grave, dacă ne apropiem de Dumnezeu, în sacramentul penitenței, căiți și cu dorința de a ne corecta. Creștinul nu este un maniac ce colectează dosare de servicii ireproșabile. Isus Cristos Domnul nostru, atât de impresionat de inocența și de fidelitatea lui Ioan, este de asemenea înduioșat de căința lui Petru, după căderea sa. Isus ne înțelege slăbiciunile și ne atrage spre El, ca pe un plan înclinat, cerându-ne să știm să perseverăm în efortul nostru pentru a urca un pic, zi de zi” [1]. Să știm că mizeriile noastre, incluse și cele care ne umilesc cel mai mult, nu sunt un obstacol insurmontabil pentru a-l iubi pe

Dumnezeu și să avansăm pe drumul identificării complete cu El, ne umplu de speranță. În același timp, această realitate ne umple de stupoare: cum este posibil să fie adevărat strigătul sfântului Paul când asigură că „nimic nu va putea să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu care este în Cristos Isus, Domnul nostru” (Rom 8, 39)?

Răspunsul, pe care numai rugăciunea ne permite să-l sesizăm totalmente, se găsește în întâietatea inițiativei divine: Dumnezeu ne caută și ne atrage la El. Apostolul Ioan o amintea cu emoție în cursul ultimilor săi ani din viața sa: „În aceasta constă iubirea: nu noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 In 4,10). De atunci, rugându-ne înseamnă că suntem în foarte bune mâini și că iubirea noastră, atât de imperfectă fiind, nu este decât

răspunsul la iubirea lui Dumnezeu, care ne precedă, ne însoțește și ne urmează. Contemplarea acestei iubiri este cel mai bun dintre stimuli, pentru a urca pe planul înclinat al identificării profunde cu Isus Cristos.

Pentru a crește mereu mai mult în iubire

În viața creștină, trecerea timpului merge în mod normal împreună cu creșterea personală. De aceea răspunsul bun la iubirea lui Dumnezeu, pe care îl căutăm în rugăciune, se manifestă, de obicei, prin dorința de a fi mai bun, printr-un elan ferm spre a îndepărta de noi ceea ce ne-ar putea îndepărta de Cristos. Noi am învățat să ne facem frecvent examenul personal în rugăciune, cerând lumina pentru a găsi ceea ce nu corespunde condiției noastre de copii ai lui Dumnezeu; am învățat și să luăm hotărâri concrete pentru a avea aspirația, mereu cu

ajutorul harului, să plăcem Domnului, eliminând aspectele vieții noastre care ne-ar îndepărta de El oricât de puțin ar fi. Știm bine că acest examen și aceste *hotărâri* nu sunt în mod simplu mijlocul de a atinge singuri anumite obiective, ci mai degrabă maniera umană de a iubi; cel care dorește să facă plăcere în totul unei ființe dragi se străduiește să atingă cea mai bună versiune posibilă din el însuși. Știind că Dumnezeu ne iubește așa cum suntem, și noi dorim să-L iubim după cum El o merită. De aceea, într-o sănătoasă tensiune, căutăm să luptăm, fie și puțin, zilnic. Departate de noi tentația, așa de facilă, să ne justificăm slăbiciunile, uitând că, prin moartea și învierea Sa, Cristos ne-a câștigat destule haruri pentru a ne învinge păcatele [2]. Atunci când nu era decât un tânăr preot, mulți episcopi îi cereau sfântului Josemaría să predice reculegeri ori să pregătească exerciții spirituale. Unii

l-au acuzat că predică „exerciții despre viață și nu despre moarte” [3]. Ei erau obișnuiți să orienteze aceste zile mai ales în sensul destinării eterne a fiecăruia și își exprimau surpriza să-l vadă pe sfântul Josemaría vorbind așa de frecvent despre modul în care fiecare trebuie să-și trăiască vocația coerent. Ceea ce pune bine în evidență o trăsătură caracteristică a misiunii Opus Dei: a învăța să materializezi viața spirituală, evitând ca rugăciunea să fie o dimensiune independentă și izolată în viața creștinilor; sau, după cuvintele sfântului Josemaría, îndepărtând de ei „tentația, atât de frecventă pe atunci, ca și acum, de a duce un fel de viață dublă: viața lăuntrică, viața de legătură cu Dumnezeu, pe de o parte, și, pe de alta, diferită și separată, viața de familie, profesională și socială, plină de mărunte realități pământești.” [4].

Chiar dacă, în momentele noastre de rugăciune, nu experimentăm în mod sensibil iubirea de Dumnezeu, cu excepția unor ocazii, realitatea este că El este mereu aici, prezent și acționând. Dacă adăugăm acestei iubiri lupta noastră în punctele pe care ni le indică Domnul, atunci viața noastră, adică gândurile noastre, intențiile noastre și acțiunile noastre, se va transforma progresiv. Vom deveni pentru ceilalți Cristos care trece, *ipse Christus*.

Să-L iubim în aproapele nostru

Într-o zi, un scrib l-a întrebat pe Isus: „Învățătorule, în Lege, care este cea mai mare poruncă?” Isus i-a răspuns: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău. Aceasta este cea mai mare și cea dintâi poruncă. Iar a doua este asemenea acesteia: Să-l iubești pe aproapele tău ca pe

tine însuși. În aceste două porunci este cuprinsă toată Legea și Profeții” (Mt 22,36-40). Astfel, în câteva cuvinte, Isus a explicat o dată pentru totdeauna legătura dintre iubirea lui Dumnezeu și iubirea aproapelui. Este o învățătură asupra căreia a vrut să insiste până în ultimul moment, înainte de a urca definitiv la cer. Chiar și când, deja înviat, el l-a întâlnit pe Petru pe malul mării din Galileea, promisiunilor de iubire către cel care a fost primul Papă, el îi răspunde invariabil cu acest cuvânt: „Paște oile mele” (cf. In 21,15-17).

Motivul ultim al legăturii dintre cele două porunci, și prin urmare al necesității de a învăța să-L iubești pe Cristos în ceilalți, îl găsim în maniera în care Isus prezintă cu o mare forță judecata de pe urmă. Aici pune bine în evidență legătura profundă pe care a stabilit-o cu fiecare om: „Când am fost flămând, Mi-ați dat să mănânc, am fost însetat și Mi-ați dat

să beau” (Mt 25,35). Conciliul Vatican II ne învață, într-adevăr: „Prin încarnarea Sa, Fiul lui Dumnezeu s-a unit El Însuși, într-un anume fel, cu orice om” [5]. Nu este posibil să-L iubești fără a-l iubi și pe aproapele, fără a învăța să-l iubești în El.

Rugăciunea, dacă este autentică, ne face să avem grijă de ceilalți; de cei care sunt aproape, de cei care suferă cel mai mult. Ea ne face să trăim în bună înțelegere cu toți și să rezervăm un loc în inima noastră celor care nu împărtășesc aceleași gânduri ca noi, căutând totdeauna binele lor, adesea prin unele servicii. În rugăciune noi căutăm forța de a ierta și lumina pentru a iubi pe toată lumea mereu mai bine și mai concret, ieșind din egoismul și comoditatea noastră, fără teama de a ne complica cu sfințenie viața. Așa ne-o amintește și Papa Francisc „cel mai bun mod de a discerne dacă apropierea noastră de rugăciune este autentică va fi să privim în ce

măsură viața noastră este pe cale să se transforme la lumina
mizericordiei” [6]. A dobândi o inimă
simțitoare, mizericordioasă, ca cea a
lui Isus, imagine perfectă a inimii
Tatălui, iată fructul definitiv al vieții
noastre de rugăciune, semnul sigur
al identificării noastre cu Cristos.

[1] Cf. Sf. Josemaría, *E Cristos care
trece*, nr. 75.

[2] Cf. Sf. Ioan Paul al II-lea, Litt. enc.
Veritatis splendor, nr. 102-103.

[3] Cf. A. Vázquez de Prada,
Fondatorul lui Opus Dei, vol. 2, pp.
675-680.

[4] Cf. Sf. Josemaría, *Convorbirii*, nr.
114.

[5] Conciliul Vatican al II-lea, Const.
dogm. *Gaudium et spes*, nr. 22.

[6] Papa Francisc, Exhort. ap.
Gaudete et exultate, nr. 105.

Nicolás Álvarez de las Asturias

.....

pdf | document generat automat din
<https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/sa-l-cunosti-si-sa-te-cunosti-xi-voi-sunteti-o-scr/> (07.08.2025)